

Bemærkninger til forslaget

Da regeringen med virkning fra 2000 afskaffede den direkte statsstøtte til el produceret på bl.a. vindmøller – og som reelt er en tilbageførsel af pålagte miljø- og CO₂-afgifter i forbrugsleddet til den del af elproduktionen, som ikke medfører miljøproblemer – skete dette med argumentet om, at et europæisk system for grønne beviser lå lige om hjørnet.

Sigtet var at fjerne støtteudgiften fra statskassen og i stedet indføre en forbrugerbetalt støtte via elregningen. Regeringen har hermed opnået at kunne beholde de ”uberettiget” opkrævede miljøafgifter i statskassen og samtidig skabt basis for en massiv hetz mod den forbrugerbetalte støtte til miljørigtig strøm.

Samtidig afskaffede regeringen princippet om, at det lokale elforsyningselskab skal aftage strømmen til en minimumspris.

Regeringen var imidlertid alt for tidligt ude, dels i forhold til, hvordan systemet med grønne beviser kunne tænkes opbygget nationalt, dels i forhold til indførelsen af et internationalt system.

I EU blev der på et rådsmøde den 5. december 2000 opnået enighed om udarbejdelse af en fælles holdning til det VE-direktiv, som skulle danne basis for at gøre et dansk system for grønne beviser levedygtigt via etableringen af et EU-marked for de grønne beviser, KOM (2000) 279 og 884. Imidlertid ønskede en række lande at bevare den direkte støttelighed, og hele systemet med grønne beviser på EU-plan er derfor foreløbig udskudt i mindst 4 år.

De danske myndigheder klamrer sig til den danske markedsmodel for grønne beviser under henvisning til, at der i VE-direktivet dog er fastlagt nogle principper for et kommende fælles markedssystem for grønne beviser.

Vi kan konstatere, at mens en række andre EU-lande har sejret i kampen for at bevare den danske model for støtte i deres lande, fordi den netop i Danmark har dokumenteret at være en bragende succes – ja, så har den danske regering været frontløber for at fjerne denne succesrige model – men uden held.

For nylig har EF-Domstolen blåstemplet de tyske myndigheders krav om, at elselskaberne skal betale en

mindstepris for vedvarende energistrøm. I Frankrig har man netop indført et tilsvarende system som det tyske. Se f.eks. artiklen »EU-dom støtter vindmøller« i dagbladet Børsen den 23. marts 2001.

De tyske mindstepriser er lovmæssigt fastlagt til at være mellem 46 og 69 øre/kWh. Se f.eks. artiklen »EU godkender høje priser på vindenergi« i Morgenavisen Jyllands-Posten den 14. marts 2001.

Men også uden for EU er lande i gang med at indføre den gamle danske model. Således indgår der i et japansk vindmølleprogram for 2000 MW-vindmøller en afregningspris på 80 øre/kWh, hvilket anses for en meget favorabel pris, og i USA overvejes p.t. også et system med faste afregningspriser.

Tilbage står nu et dansk energisystem, som er blevet berøvet et af sine stærkeste kort i omstillingen til mere vedvarende energi, hvilket bl.a. har betydet, at afsætningen af nye vedvarende energisystemer er gået totalt i stå. For ikke helt at fjerne grundlaget for den hidtidige succes har regeringen dog valgt at forlænge overgangsordningerne løbende.

Denne situation er fuldstændig uholdbar, medmindre man ønsker at stoppe udviklingen for mere vedvarende energi.

Enhedslisten foreslår derfor, at planerne for de grønne beviser stilles i bero, og at Danmark genindfører et direkte støttesystem til strøm fra vedvarende energikilder.

Det er på den anden side klart, at støttesystemet ikke bare skal genindføres, som det var. Støttesystemet trængte til en revision, der tager højde for de stadig større vindmøller og disses økonomi. Enhedslisten er derfor indstillet på at drøfte udformningen af en genindførelse af den direkte støtte efter principper, som Enhedslisten fremlagde under de indledende forhandlinger om elreformen.

Enhedslisten skal derfor opfordre de partier, som vil den vedvarende energi det godt, at tage godt imod dette beslutningsforslag og benytte det som grundlag for en drøftelse af, hvorledes et nyt støttesystem kan etableres igen.